

Arrest

nr. 124 202 van 20 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 30 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. BOUROVA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 7 oktober 2009 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige.

Op 6 november 2009 gaat verwerende partij over tot de aflevering van een E-kaart.

Op 10 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing met motivering:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 7/10/09, en verkreeg de E-kaart op 6/11 /09. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 10/09/09 tot 31/12/09. Sindsdien is hij nooit meer aangesloten geweest bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen en voldoet hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40 §4 1° - wet 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als overeenkomstig artikel 40, §4, 2° (wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980. ..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesesamenvatting voert verzoeker in een eerste en enig middel aan:

"Eerste middel schending van artikel! 2 en artikel! 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1/

Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dient iedere beslissing van het bestuur op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn; maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden. In het laatste geval moeten de motieven in de beslissing zelf tot uitdrukking worden gebracht.

In casu wordt ondermeer de materiële motiveringsplicht geschonden.

Het is immers allerminst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door de administratieve overheid om verzoeker uit te wijzen.

Het is alleszins weinig diligent om aan verzoeker eerst rechtmatig een E-kaart te geven (aangezien al zijn documenten in orde en goedgekeurd waren) om dan 2 jaar later ineens te stellen dat die E-kaart ineens af te nemen zonder verzoeker de mogelijkheid te geven om zich daarover te verdedigen!

De overheid schendt hierdoor de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De burger moet immers kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval gedaan heeft (o.m. Cass. 10 juni 1988, Arr. Cass. 1987-88, 1313; Cass. 27 maart 1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 6 november 2000, A.P.T., 2000, 236; R. v. St., VERVLIET, nr. 94090 van 19 maart 2001).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur sluiten bovendien het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel in.

Hieruit volgt dat de door de overheid bij de geadmistreerde opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen in de regel moeten worden gehonoreerd en dat de overheid hierbij zorgvuldig moet optreden door niet onverhoeds in te grijpen in een bestaande situatie.

Zowel de lange termijn tussen het toekennen van de E-kaart en de ontvangst door de administratie van alle relevante documenten en de plotse betekening van het bestreden bevel 2 jaar nadat verweerster kennis had van alle relevante informatie, alsook de lange periode tussen het opstarten van de procedure en het ontvangen van de nota van verweerster verstaat zich niet met de hierboven aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat in casu immers geen enkele ernstige reden of nieuwe informatie bestaat om een zodanig onverwachte in ingrijpende wijziging in verzoekers toestand rechte te verantwoorden en dit integendeel rechtstreeks indruist tegen het recht op rechtszekerheid als beginsel van behoorlijk bestuur.

De beslissing van verwerende partij mist dan ook elke grondslag.

Van verzoeker werd intussen door verwerende partij niets meer vereist.

Hij heeft geen enkele vraag ontvangen m.b.t. zijn documenten of zijn verblijfsstatuut.

Verweerster beperkt zich tot het vermelden van een "onderzoek", zonder meer.

2/

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, hetgeen in casu dus allerminst gebeurd is.

De artikelen met betrekking tot de motivering verplichten de overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze (RvSt nr. 110.071, 6 september 2002, RvSt, nr. 129.466, 19 maart 2004, RvSt, nr. 132.710\ 21 juni 2004, RvSt, nr. 141.180, 24 februari 2005).

De overheid dient de situatie in concreto te beoordelen en rekening te houden met alle relevante documenten die werden overgemaakt door verzoeker, alsook deze (correct) te beoordelen, hetgeen in casu niet gebeurd is.

Aangezien derhalve verzoeker in casu absoluut in het ongewisse is over de precieze reden van zijn uitwijzing, heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

"Schending van artikel 2 en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "

Verder in zijn toelichting beroept verzoeker zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten:

"Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 7/10/09 en verkreeg de E-kaart op 6/11/09. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 10/09/09 tot 31/12/09. Sindsdien is hij nooit meer aangesloten geweest bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen en voldoet hij niet meer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40 §4 l^o-wet 15.12.1980).

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze

bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 2de categorie als samenwonend persoon dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 S4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als overeenkomstig artikel 40. §4. 2° (wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis. §1 van de wet van 15.12.1980. "

De motieven van de bestreden beslissing laten verzoeker aldus afdoende toe kennis te nemen van de beweegredenen die aan de grondslag liggen van deze beslissing.

Door op omstandige wijze de argumenten weer te geven die haar deden besluiten tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing naar behoren gemotiveerd.

De aangevochten beslissing bevat een duidelijke weergave van de opgegeven feiten om te besluiten dat in het onderhavig geval diende te worden vastgesteld dat niet langer was voldaan aan de wettelijke voorwaarden, zodat verzoeker niet verder kon genieten van een verblijfsrecht.

Dat verzoeker derhalve ten onrechte beweert dat de aangevochten beslissing niet behoorlijk gemotiveerd is.

In voorkomend geval werd de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite uitgebreid gemotiveerd en werden de motieven weergegeven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing komt geenszins onredelijk voor.

De feiten die bleken uit het administratief onderzoek, toonden aan dat niet langer was voldaan aan de wettelijke voorwaarden, zodat de gemachtigde besloot tot beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoeker betwist ten andere nergens in zijn verzoekschrift dat deze feitelijke gegevens onjuist zouden zijn, dan wel dat zij incorrect zouden zijn beoordeeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, nochtans niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeker houdt voor niet te weten welke criteria gehanteerd werden door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing.

Nochtans verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de toepasselijke wetsbepalingen, te weten art. 40, § 4, 2°, art. 40, § 4, 1° en art. 42bis § 1 Vreemdelingenwet en benadrukt de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid dat niet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in deze artikelen werd voldaan.

De toepasselijke criteria worden dan ook wel degelijk aangeduid in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat hij niet de kans had zich te verdedigen tegen de beslissing en dat hij niet eerder in kennis werd gesteld van het lopend administratief onderzoek. Verzoeker beroept zich aldus op de rechten van verdediging.

Ter zake verwijst de verwerende partij naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoeker stelt ten slotte dat de beslissing rechtsonzekerheid zou bewerkstelligen, doordat verzoeker plots zijn verblijfsrecht zag beëindigd, na een probleemloos verblijf van 2 jaar op het Belgisch grondgebied.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

De bestreden beslissing steunt op de duidelijke bepalingen van art. 40, § 4, 2° Vreemdelingenwet, alwaar wordt gestipuleerd als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt: "

Verzoeker diende zich dan ook bewust te zijn van de gevolgen verbonden aan het feit dat hij niet langer als zelfstandige is ingeschreven, maar integendeel momenteel afhankelijk is van overheidstoelagen om in zijn onderhoud te voorzien. Er kan geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden weerhouden.

Evenmin kan er sprake zijn van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

In casu is er geen sprake van een wijziging van een vaste gedragslijn of van gedane toezeggingen van de overheid. Aan verzoeker werd een verblijfsrecht toegekend op een ogenblik dat hij als zelfstandige was ingeschreven en te kennen gaf zelf in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Onderzoek toonde aan dat deze omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn, zodat niet langer wordt voldaan aan de wettelijke voorwaarden om te kunnen genieten van een verblijfsrecht. De bestreden beslissing is in die omstandigheden redelijk verantwoord genomen.

Ook dit onderdeel van het enig middel van verzoeker komt dan ook ongegrond voor.

Er dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij dan ook de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen. “.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 42bis, § 1 en artikel 40, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en naar de feitelijke grondslag: bij gebreke aan economische activiteit dient verzoeker beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker heeft evenwel niet voldoende bestaansmiddelen omdat hij leefloon ontvangt en inmiddels moet beschouwd worden als zijnde een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

2.4. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. De Raad merkt op dat artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker leefloon of een equivalent ervan ontvangt onafgebroken vanaf 1 juni 2010 tot 1 juni 2011. Dit wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd.

De Raad acht het, gelet op de langdurige periode gedurende dewelke verzoeker leefloon geniet, niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in de bestreden beslissing oordeelde: *“Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als overeenkomstig artikel 40, §4, 2° (wet 15.12.1980) en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42 bis, § 1 van de wet van 15.12.1980”.*

Het gegeven dat er tussen de toekenning van de E-kaart en de kennisgeving van de bestreden beslissing twee jaren zijn verstreken, doet aan het voorgaande geen afbreuk te meer artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing voorzag: *“§ 1. Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor*

Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van drie jaar in het Rijk verbleven hebben op grond van de bepalingen van onderhavig hoofdstuk.”, periode die nog niet was voltrokken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.7. Het vertrouwensbeginsel is één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan. Dit beginsel is echter niet absoluut. In zijn arrest VERMEULEN (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685) heeft de Raad van State beslist dat opdat de schending zou kunnen worden ingeroepen van het beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk het bestuur het door hem opgewekte vertrouwen niet mag beschamen, aan drie voorwaarden moet voldaan zijn, namelijk een vergissing van het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen. In casu is er geen sprake van enige vergissing.

2.8. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN